

Moje ścieżki / Jadwiga Edyta Lodwich

Moje polne drogi złote
miejsca, ścieżki znów te same.
W parku ławki kolorowe,
kwiaty w zieleń traw rzucane.

Dziś witają mnie jak dawniej.
Nic się przecież nie zmieniło.
Tylko smutno... choć się zdaje,
że jest wszystko tak jak było.

W moje ścieżki się wybiorę,
będę chodzić nimi właśnie
może patrząc w jasne drogi
cała nimi się rozjaśnię?...

Idę więc długą ulicą,
mijam park i dwa kościoły.
Za malutką kamienicą –
omijając górki, doły...

po kamiennych stopniach zbiegam
tam, gdzie rzeczka płynie mała,
a z jej mostka już dostrzegam –
jak cudowna i wspaniała...

panorama łąk kochanych
ich zieleni, wód błękitu
w pełnym słońcu tak skąpanych
i tak lśniących – do zachwyty!

Tu mała Włodawka wpada
w nurty wód dużego Bugu
Ten – kierunek dla niej nada,
tam ją czeka podróż długa.

Bo też piękną, wielką rzeką
Bug – rozległych wód zielonych,
niespokojnych i spienionych,
czasem cichych, przyczajonych.

Jakiż brzeg dorówna temu,
zarosłemu, wierzbowemu?
Dzikie skręty i wiraże –
z kolorowych snów pejzaże.

Nad tą moją wierną rzeką
mogę w słońca pełnym blasku
znaleźć w ścieżkach wydeptanych
ślady swoich stóp na piasku.

I usłyszeć tutaj mogę
rozbawionych głosów krzyki –
echo swych dziewczęcych zabaw,
ich swawole i wybryki.

Tam, w tej rzece, przy jej brzegu
drzew konary zanurzone.
Jeszcze ślady, gdzie leżały
nasze ciała opalone...

Pogrążone w słońcu, w ciszy
tak spokojniej, niezmaconej,
że się ciche szepty słyszy
pszczoł, traw, kwiatów, wierzb zielonych.

Wszystko tutaj takie same,
jakby czas swój bieg zatrzymał,
ale czemu jest tak smutno?
Zamiast lata, w sercu zima.

Moje ścieżki, moje drogi
nie zmieniają się latami...
i to niebo nad drogami –
tylko ludzie nie ci sami.